

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Zări luminoase spre viitor

Regimul democrat popular a descătușat puterile creatoare ale poporului nostru. O dovadă mai presus de orice putință de tăgăduire o constituie Directivele Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român (20—25 iunie 1960), partid pe care un bine inspirat poet al nostru l-a numit cu drept cuvânt: „Stegar al zborului spre astre / Și al fericirii pe pământ” (Dan Deșliu). Aceste Directive cuprind un bilanț măreț și totodată un și mai măreț program de înflorire a patriei noastre. Ele propun poporului nostru și voinței lui de a desăvârși construirea socialismului — o țintă măreață. Transformarea lor în viață va ridica în fața ochilor noștri chipul viitor al României.

Cu ocazia bilanțului prilejuit de Congres, poporul nostru muncitor a putut trece sub privirile sale, cu bucurie și mulțumire deosebită, marile sale succese obținute sub conducerea înțeleaptă a partidului. Ele sînt rezultatul, rodul unei susținute munci constructive, rod care se întruchipează în măreața cucerire a poporului, consfințită de Congres: biruința socialismului în patria noastră.

Este un bilanț întăritor, care primește puterile. Succesele de pînă acum sînt garanția tare a biruințelor de mîine. De fapt, oamenilor muncii le insuflă o mare încredere faptul, că ceea ce în urmă cu cinci ani erau sarcini trasate de Congresul al II-lea al partidului, astăzi sînt împliniri vii sub formă de fabrici și uzine noi, centrale electrice, sonde, mine, zeci de mii de tractoare și mașini agricole, școli, așezăminte culturale și sanitare.

Aceste împliniri vii întăresc încrederea în om, în puterile de împlinire ale poporului. Ele întretin conștiința trează a ceea ce trebuie să se facă și a ceea ce poate să se facă. Ele dau poporului încredere sporită în drumul pe care și l-a ales.

Poporul a luat cunoștință cu mîndrie de bilanțul succeselor obținute de la cel de-al II-lea Congres al partidului pînă astăzi, din Raportul Comitetului Central prezentat la Congres de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej. Acest bilanț ne-a arătat că țara noastră cunoaște mari succese în construirea socialismului, datorită conducerii înțelepte a partidului și avîntului creator al maselor. Aceste succese au dus la ridicarea bunăstării poporului, la dezvoltarea economică și culturală, la satisfacerea intereselor vitale ale oamenilor muncii.

Dar mai presus de orice, înfățișînd prin graiul cifrelor munca și drumul poporului nostru, Raportul cuprinde un minunat aspect din puternica ofensivă pașnică a socialismului. El constituie cel mai adînc și mai înțelept înțeles al Raportului: — măreția și frumusețea morală a strădaniei curate și neobosite pentru viață, pentru îmbunătățirea și înfrumusețarea ei. Tocmai prin acest aspect Raportul este și o necruțătoare vestejire a imperialiștilor, care — de dragul satisfacerii intereselor lor josnice — vor să dezlănțuie un nou măcel al lumii întregi.

Dezvoltarea atît de mare a puterilor de împliniri ale poporului nostru nu se oprește la succesele obținute pînă în prezent. Căci Congresul a adoptat planul de împliniri pînă în 1965 și un plan de perspectivă pînă în 1975.

După ce a analizat adînc și pe toate fețele dezvoltarea noastră socialistă de pînă acum, Raportul a trasat sarcinile viitoare — economice, politice și culturale — menite să ducă în patria noastră cît mai curînd la victoria deplină, la desăvîrșirea socialismului. El subliniază că sarcina principală a planului economic pe perioada de 6 ani (1960—1965) este dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, creșterea grabnică a forțelor de producție, în vederea desăvîrșirii construcției socialiste în patria noastră. Însemnătatea planului de 6 ani constă tocmai în faptul, că îndeplinirea sa cu succes va asigura o nouă creștere a forțelor de producție și a productivității muncii pe baza tehnicii înaintate. Or, prin aceasta deschide căraea spre împlinirea deplină a socialismului.

Adoptînd sarcinile de viitor expuse în Raportul Comitetului Central și în Directivele cu privire la planul de 6 ani și la schița programului economic de perspectivă pe 15 ani, **Congresul a deschis înaintea poporului zări luminoase spre viitor.**

Hotărîrile Congresului îngăduie poporului nostru să întrevadă cu limpezime **ziua sa luminoasă de mîine.** La capătul planului de 6 ani, țara noastră, a cărei producție de oțel ajungea în 1938 abia la 280.000 tone, va produce 3.300.000 tone de oțel pe an; de asemenea, țara noastră va număra 100.000 de tractoare. Sporul de putere instalată în centrale electrice prevăzut pînă în 1965 reprezintă de peste 3 ori mai mult decît întreaga putere instalată în timpul regimului burghezo-moșieresc. Dacă de pe acum noile blocuri de locuințe schimbă înfățișarea orașelor, atunci ne închipuim cît de mult se vor schimba

aceste orașe prin construirea pînă în 1965 a 300.000 apartamente, adică peste 3 ori mai mult decît s-a împlinit în cei 6 ani precedenți.

Hotărîrile Congresului constituie un **program măreț de ridicare a bunăstării materiale și culturale** a celor ce muncesc. Dovadă e faptul că va crește salarul real, vor crește veniturile bănești ale populației. De asemenea cheltuielile social-culturale ale statului vor atinge în 1965 suma de aproape 20 miliarde lei, se va mări consumul de produse alimentare și industriale. Totodată încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani și trecerea treptată la învățămîntul general de 8 ani va însemna o treaptă de seamă în revoluția culturală.

Dar planul de 6 ani reprezintă numai prima etapă a programului de perspectivă, prin a cărui împlinire țara noastră va deveni în următorii 10—15 ani o țară industrială puternică, cu o agricultură înaintată, în care producția și consumul calculate pe locuitor vor ajunge la nivelul țărilor dezvoltate economiceste, iar poporul întreg se va bucura de condiții de viață vrednice de vremea socialismului biruitor.

Programul economic de perspectivă asigură dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei naționale, dînd și mai departe înțietate **industriei grele**, în vederea desăvîrșirii construcției socialiste și trecerii treptate la construirea comunismului.

Construim și plănuiim o Romînie înfloritoare de binefacerile culturii și ale civilizației. Hotărîrile Congresului fac mai limpezi liniile viitorului și luminează și mai mult treptele fericirii poporului. Ținînd seamă de faptul că reprezintă un mare salt înainte spre desăvîrșirea socialismului, trebuie să dăm dreptate poetului care numește Raportul: „o sărbătoare gigantică (uriașă) a visărilor împlinite și a idealurilor (țintelor) în acțiune” (T. Argezi).

Poporul muncitor este chemat pe marele șantier de construcție al Romîniei noi. Pentru împlinirea mărețului program de muncă și de luptă trasat de Congres, este nevoie de mobilizarea tuturor strădaniilor creatoare, de o extraordinară dezlănțuire de puteri. Traducerea lui în viață este mîndria și țelul luminos al întregului popor muncitor.

Perspectivile pe care le deschide acest program sînt ale oamenilor muncii și fiecare este beneficiarul de pe urma împlinirii lui. Zările unui viitor luminos și fe-

(Continuare în pag. 2)

Pe ogoarele patriei Are îndreptăţire învăţătura despre siguranţa mîntuirii?

Cînd priveşti peste ogoarele patriei tot mai rar vezi bucăţelele de pămînt care le împetriştau. Peste trei sferturi din pămînt şi din familiile ţărăneşti aparţin sectorului socialist. În curînd se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Aceasta însemnează un mare salt înainte al agriculturii noastre. Căci, oricît s-ar strădui ţăranul singur pe bucăţile lui de pămînt să aibă recolte mari, el rămîne mult în urma gospodăriilor socialiste. Aceasta din mai multe pricini. Întîi că munca unită e mai rodnică decît munca de unul singur. „Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi puterea creşte” — zice poetul V. Alexandri. Dar unde-s sute şi mii? Desigur acolo puterea se însuteşte şi se înmieşte şi roada e mult mai bogată. În al doilea rînd pe ogoare mari se pot aplica toate mijloacele agrotehnice avansate. Aici se lucră cu maşinile şi la arat, grăpat, plivit şi la secerat şi treierat. Aici se fac irigaţii, se plantează perdele de copaci, care apără de vînturi uscate, se folosesc seminţe de soi şi îngrăşăminte chimice, se dezvoltă creşterea vitelor, se face electrificarea satelor, etc. Marile gospodării socialiste adună recolte foarte bogate, au rezultate din ce în ce mai bune în creşterea vitelor şi alte ramuri agricole şi au venituri de „milionari”. Aşa — datorită acestor venituri — satele devin nişte „orăşele”, ţăranii muncitori îşi construiesc case noi, mobilate frumos, cumpără radio, televizor, biciclete, motociclete, au o viaţă mai bună şi desfăşoară o activitate culturală bogată — căci au cămin cultural, cinematograf, echipe artistice, coruri, biblioteci, etc.

Ce frumoase sînt ogoarele întinse, pe care se răsfaţă lanurile de grîu sau porumb în lumina soarelui! Ele vorbesc despre roadele muncii înfrăţite şi ale metodelor înaintate. Ce frumoase sînt casele cele noi, căminele culturale şi şcolile zidite din munca tuturor, şi alte lucruri ce împodobesc satele noastre! Ele vorbesc despre viaţa cea nouă a ţăranului muncitor.

Citeam zilele trecute cum un gazetar a plecat la ţară cu bocanci pentru noroi şi cu traistă de mîncare. Cînd colo comuna, în care a ajuns (Mihail Kogălniceanu) era ca un oraş: avea şosea asfaltată, de te puteai plimba ca în Bucureşti, avea restaurant, unde puteai mîncă bucate gustoase, avea cinematograf, unde a văzut un film bun, avea bibliotecă cu multe cărţi şi mulţi cititori, etc., etc. Faţa satului s-a schimbat şi viaţa oamenilor s-a schimbat. E puterea vieţii celei noi, care-şi arată roadele, în o comună mai mult, în alte mai puţin, dar aceste roade vestesc un viitor minunat. Văzînd roadele acestea sîntem asiguraţi că pînă în 1965 producţia globală agricolă va creşte cu 70—80 la sută faţă de anul 1959 şi că veniturile ţărănimii vor creşte cu circa 40 la sută — ca să amintim numai aceste prevederi din Planul de dezvoltare a economiei naţionale pe anii 1960—1965.

Pe ogoarele patriei noastre se făureşte viaţa de belşug şi lumină a ţăranilor muncitori. Ele dau patriei roade din ce în ce mai bogate. Viaţa cea nouă schimbă faţa satelor, schimbă sufletul oamenilor, căci astăzi toţi muncesc pentru binele obştesc, pentru înflorirea patriei.

N.

Sînt printre creştini unii care pretind că au dobîndit mîntuirea, că „predîndu-se” în întregime Domnului Hristos se împărtăşesc de aceleaşi cuvinte spuse odinioară femeii păcătoase: „iertate îţi sînt păcatele ... credinţa ta te-a mîntuit” (Lc. 7, 48—50). Odată ce credinţa le-a umplut sufletul, socotesc ei, tot răul s-ar risipi şi pocăiţi ar ajunge în ceata sfinţilor. Unii ca aceştia n-ar mai trebui, prin urmare, să aştepte judecata lui Dumnezeu căci, încă de pe acum, dobîndesc siguranţa izbăvirii lor.

O astfel de siguranţă, se spune, nu trebuie privită ca o îngimfare şi cu atît mai puţin ca o înşelăciune ei, dimpotrivă, ca rodul cel mai natural al încrederii tari în Dumnezeu şi al făgăduinţei Lui de a răsplăti pe cei ce L s-au dăruit. Doar slăbănogii duhovniceşti şi fricoşii nu-şi lasă sufletul mîngiat de siguranţa mîntuirii.

Oare să aibă îndreptăţire încrederea fără de margini în mîntuirea proprie? Răspunsul la această întrebare ni-l dă, fără putinţă de răstălmăcire, Sfînta Scriptură. Încă *Eclesiastul* (9, 1) a spus că „dreptii şi înţelepţii şi faptele lor sînt în mîna lui Dumnezeu. Totuşi omul nu ştie dacă-i vrednic de iubire ori de ură”. Mai limpede a grăit însă *Apostolul Pavel* adresîndu-se filipenilor: „...n-am apucat răsplata, nici nu sînt desăvîrşit, dar alerg după ea s-o cuceresc, întrucît cucerit am fost şi eu de Hristos Iisus. Fraţilor, eu pe mine insumi, pînă acum, nu mă socotesc să fiu ajuns. Dar una fac: uitînd cele ce sînt în urma mea, mă întind cît pot spre cele dinainte, alerg la semn, la răsplata dumnezeieştii chemări de sus” (*Filipeni* 3, 12—14). *Sfîntul Pavel* socoteşte aşa dar că el nu se poate rîndui printre cei mîntuiţi, căci n-a ajuns încă la capătul „alergării” sale. Atunci cum putea-vom noi spune acest lucru? „Cununa dreptăţii” sau „premiul biruinţei” (*II Tim.* 4, 6—8; *Apoc.* 2, 10; 3, 11) se dă numai la sfîrşit, potrivit chiar vorbelor Domnului: „Cel ce va răbda pînă la sfîrşit acela se va mîntui” (*Mt.* 24, 13).

Cit sîntem în viaţă şi mereu gata să cădem în păcat, e greu să avem siguranţa izbăvirii noastre. Un singur lucru îl putem totuşi face: „cu frică şi cu cutremur să desăvîrşim mîntuirea noastră” (*Filip.* 2, 12). Hotărîrea se găseşte la Domnul; noi doar nădăjduim ca aceasta să ne fie spre mîntuire iar nu spre osîndă. Adevăratul creştin stăruieşte pe drumul binelui, îşi dă seama că Dumnezeu nu-i va trece cu vederea osteneala, dar nu ispiteşte hotărîrea Sa. El este ca şi poştalul care aduce secrete preţioase, ştie bine că valorează mult, dar nu cunoaşte precis ce sînt. Iar aceasta nu-i este spre pagubă. Lucrul cel preţios nu se pierde, ba e cu atît mai bine păstrat cu cît se vorbeşte mai puţin despre el.

Dreptul nu uită niciodată asigurarea pe care i-o dă Dumnezeu că-l va răsplăti pentru vrednicia sa. El se alipeşte însă de această asigurare cu sfială, ştiînd că e slab şi nevrednic. El simte o sfîntă bucurie gîndindu-se la răsplata bunului Dumnezeu, dar bucuria sa e învăluită în taină şi adîncă smerenie.

Semnul după care este recunoscut adevăratul „copil al lui Dumnezeu” nu este încrederea şi siguranţa în mîntuire, ci dorul nesfîrşit de a o dobîndi, teama de a n-o pierde. În această privinţă nu va fi, cred, fără de folos, a ne reaminti ce i s-a întimplat odată unui următor al lui Hristos cu viaţă îmbunătăţită. Se zice că marele Antonie ceru Domnului să-i descopere cine este asemenea lui în virtute. Şi atunci i se dădu să înţeleagă că el n-a ajuns să fie aşa precum era un smerit pantoşar din Alexandria. Antonie merse de aceea la acest om şi curios îl întrebă cum vieţuieşte. Pantoşarul îi răspunse simplu: „O treime din cîştigul meu o dau bisericii, alta nevoiaşilor, iar restul îl ţin pentru mine”. Lucrul acesta nu

păru deosebit lui Antonie, el însuşi dăruind tot ce a avut şi trăind într-o sărăcie mai desăvîrşită chiar decît a pantoşarului. Socotind deci că alta trebuie să fie vrednicia acestuia, continuă să-l întrebe pînă cînd în cele din urmă primi următorul răspuns: „Eu nu fac nimic deosebit, doar că lucrînd privesc trecătorii de pe stradă şi cugget: toţi aceştia se vor mîntui, numai eu singur voi pieri”. Şi îşi dădu seama atunci vestitul Părinte că prin însăşi teama de a nu fi mîntuit, pantoşarul — fără s-o ştie — s-a făcut vrednic de mîntuire înaintea lui Dumnezeu.

Din această întimplare avem multe de învăţat. Mai presus de orice este limpede că nu încrederea în mîntuire este semnul desăvîrşirii, ci mai ales nădejdea de a o dobîndi (*I Tesal.* 5, 8). Cei care totuşi au astfel de încredere, au ajuns aici de pe urma unor păreri greşite cum ar fi aceea că Dumnezeu i-a hotărît din veşnicie pe unii spre fericire şi, ca atare, n-ar avea de ce să se îndoiască în ceea ce priveşte mîntuirea lor. Adevăraţii creştini însă nu vreau să aibă de-a face cu astfel de rătăcirii. Ei se ţin de ceea ce învaţă Sfînta Scriptură iar nu de credinţe deşarte. Ori cum, cel ce pretinde că e mîntuit, nu se ţine de cuvîntul lui Dumnezeu. Despre un atare creştin cineva spunea pe bun drept: „Socotesc că în vecinătatea unui om care declară fără să mai ţină seama de nimic că el este sigur de mîntuirea lui, pe mine unul mă apucă frica şi n-aş putea să mă feresc de gîndul că stau în faţa unei înşelăciuni diavoleşti”.

Dr. N. CORNEANU

Fă binele!

Te îndeamn din inimă, fă binele întotdeauna şi te asigur, că vei fi de mii de ori răsplătit de Dumnezeu şi vei fi preţuit de oameni.

Omul muncitor şi harnic are casa îmbelşugată cu de toate şi nu duce lipsă de nimic. Ţi-e mai mare dragul, ca să priveşti casa şi gospodăria unui asemenea om! O curăţenie exemplară şi o bună rînduială se văd în toate cele casnice. Copiii săi, rumeni la faţă, sînt hrăniţi bine şi sînt îmbrăcaţi cît se poate mai frumos! Soţia sa, ca furnica lucrătoare şi ca o albină, munceşte din zorii zilei şi dă ajutor celor din familia sa la toate cele ale vieţii, şi te simţi bine şi tare mulţumit să stai la masa lor bogată. De la el înveţi foarte multe lucruri folositoare şi frumoase; şi cu siguranţă că merită toată cinstea şi lauda noastră un astfel de om! Ce viaţă plăcută şi de trei ori fericită e viaţa unei asemenea familii!

Oricît de mult bine ai făcut pe pămînt, să nu zici niciodată „Am făcut îndeajuns!”. Ci mereu să zici, cu glas tare, astfel: „Doamne, ajută-mă să împrăştiu binele pe pămînt aşa precum semănătorul cel bun risipeşte cu mîna largă seminţele, în brazdele negre şi proaspete ale ogorului său. Dă-ne putere să facem mereu bine!”.

Pr. A. B.

Zări luminoase spre viitor

(Urmare din pag. 1)

ricit sînt deschise. Se cuvine ca toţi fiii patriei să fie la înălţimea cerinţelor legate de îndeplinirea înaripatelor gînduri ale acestui mare program!...

Cu primele eforturi de împlinire a sarcinilor trasate de Congres, a început o măreaţă bătălie de cucerire a unui viitor luminos. Pentru biruinţa deplină în această bătălie, e nevoie de contribuţia neprecupeţită şi susţinută a tuturor fiilor patriei!...

C. Sirbu

Smerenia

Un părinte al Bisericii noastre a zis că „sfințenia este adincul smereniei”. Adică: cu cât un creștin este mai bun, mai plin de fapte frumoase, mai desăvârșit, cu atât el este mai smerit. Adevărata sfințenie este îmbrăcată în haina smereniei.

Unii ar putea zice: cum se poate ca dacă ai mai multe fapte bune să fii mai smerit decât celce are mai puține fapte bune? Răspundem: se poate. Acest lucru îl vedem lămurit din mai multe pilde și învățături.

Așa, Mintuitorul condamnă pe fariseul, care se mindrește cu faptele sale bune. Acest fariseu împlinea poruncile: el postea, se ruga, își plătea zeciuiala pentru templu, nu făcea păcate grele. El însă se mindrea cu faptele bune, ce le săvârșea, și disprețuia pe bietul vameș, care era păcătos. Umflindu-și pieptul, se uita de sus la vameșul păcătos, zicând: „Mulțumescu-ți Ție Doamne că nu sint ca acest vameș... Că eu postesc de două ori pe săptămână...”, etc. Mindria aceasta, împreună cu disprețuirea celor păcătoși, este uriciune înaintea Domnului. De aceea s-a zis că este mai plăcut înaintea lui Dumnezeu un păcătos smerit, care se căește de păcatele sale, decât un drept mindru. Mintuitorul însuși zice, că vameșul care s-a smerit, cerind iertare pentru păcatele sale, s-a întors „mai îndreptat la casa sa”.

De aici învățăm că chiar dacă ești un creștin bun, dacă te mindrești cu faptele tale, te-ai osindit și ți-ai pierdut răsplata.

Pilda cea bună ne-o dă Sf. Apostol Pavel. Acesta are ou ce se mindri, cu ce se lăuda, nu ca fariseul cel îngîmfat. „Am lucrat mai mult ca ceilalți apostoli” — zice el. E adevărat că Sf. Ap. Pavel a lucrat mai mult decât ceilalți apostoli? E adevărat. El a propovăduit Evanghelia mai ales la cei dintre „neamuri” și a întemeiat comunități creștine, biserici, și le-a îndrumat în toate părțile imperiului roman, de la Antiohia pînă la Roma și chiar pînă în Spania. Nici unul din ceilalți apostoli nu se pot asemăna cu el în privința aceasta. Are temei să fie mindru? — Am zice că are. Și totuși, după ce spune: „am lucrat mai mult ca ceilalți apostoli”, Sf. Apostol Pavel adaugă: „dar nu eu, ci darul lui Dumnezeu celce era întru mine”. Cui se cuvine deci lauda: apostolului sau lui Dumnezeu? E clar: de vreme ce tot ce a lucrat apostolul se datorește darului lui Dumnezeu, lauda nu se cuvine apostolului, ci lui Dumnezeu, celce a lucrat prin apostolul Său. Căci, zice același dumnezeiesc apostol, „cē ai, care să nu fi primit? Iar dacă ai primit de ce te lauzi?”.

„Ce ai, care să nu fii primit?”. Drept e cuvîntul acesta. Toate ale noastre — trupul și sufletul, sănătatea și înțelepciunea, faptele bune și altele — toate sint prin darul lui Dumnezeu. Ne-am născut din anumiți părinți, de la care am primit nu numai viața trupească, ci și formarea sufletului, învățătura cea bună, deprinderi bune, numele cel bun și altele. La școală am primit atîtea învățături folositoare. Ciți prieteni și cunoscuți, tineri și bătrîni, nu ne-au dat îndrumări sănătoase și sprijin?! La biserică am primit harul lui Hristos și învățătura Lui cea sfîntă. Dacă de la oameni primim atîtea lucruri bune, cu atât mai mult de la Dumnezeu primim daruri știute și neștiute, de care ne dăm seama că ni le-a dat Dumnezeu și de care nu ne dăm seama.

Acesta e adevărul: tot ce avem este primit, fie direct de la Dumnezeu, fie de la oameni — și prin oameni tot Dumnezeu lucrează și dăruiește. Cu cât ai mai mult, cu atât ai primit mai mult și de la oameni și de la Dumnezeu. Crezi că dacă ești mai frumos, mai deștept, mai bun decât alții este meritul tău? Nu. Te-ai născut mai frumos, mai deștept și cu fire mai blindă ca alții. Te-au ajutat semenii ca să-ți cultivi mintea și să-ți dezvolți deșteptăciunea, că singur, fără ajutorul semenilor, nu făceai mare lucru. Te-a ajutat

Dumnezeu ca să crești în înțelepciune și bună-tate. E drept: și tu ai ostenit și tu trebuie să ostenesti, dar roada cea bogată se culege numai prin darul lui Dumnezeu și ajutorul oamenilor.

Atunci te întreb: „dacă ai primit, de ce te lauzi, de ce te mindrești?”. Laudă pe Dumnezeu pentru darul Său, mulțumește oamenilor pentru ajutorul lor. Așa ne învață Sf. Apostol Pavel și așa se cuvine. Fii smerit și recunoaște că darul lui Dumnezeu și ajutorul fraților tăi este puterea, cu ajutorul căreia ai făcut binele ce l-ai făcut, ai ajuns unde ai ajuns. Și cu cât faci mai mult și ajungi mai departe, cu atât laudă mai mult pe Dumnezeu pentru darul Său și fii mai mulțumitor fraților tăi pentru ajutorul lor.

Căci scris este: „Domnul celor mindri le stă împotriva și celor smeriți le dă har”.

N. M.

SADUCHEII

Matei 22, 23—33

Mulțime multă fu atunci acolo,
Și toți îl ascultau pe Domnul Sfînt,
Cu gînd viclean venira saduchiei,
Să-l prindă și să-l piardă prin cuvînt.

Căci ei nesocoteau pe Celce
Din dragoste-alina durerea
Și nu credeau că a venit Mesia,
Și nici că va să fie învierea.

Și zis-au Lui: în lege-i scris, că dacă,
Un frate pierde... dintre cei rămași,
Alt frate să se-nsoare cu femeia,
Și să-i ridice, celui mort, urmași.

Acum, la noi, se zice, că odată,
Frați șapte fost-au cîndva într-un sat
Se însură, apoi muri, cel mare,
Și soaței lui, urmași nu i-a lăsat.

Și fără soț deci rămînînd femeia,
Al doilea a luat-o-n căsnicie.
Dar s-a-ntîmplat și ăsta ca să moară,
Și rînd pe rînd, le-a fost la toți soție.

Și a murit și ultimul...
Cu vremea, a încetat din viață și muierea
A cui din toți va fi femeia asta,
Atunci cînd va să fie învierea?

Primit-au saduchiei dar răspunsul,
Ce-i săgetă ca sulița de fier:
„Vă rătăciți necunoscînd Scriptura,
Și nici puterea Tatălui din cer”.

Căci cei ce înviază, peste veacuri
In veci trăiesc și-n veci nu o să moară,
Și fi-vor cum sint îngerii din ceruri,
Acești, nici se mărită, nici se-nsoară.

Au, n-ați citit ce zice în Scriptură.
Cînd Domnul, prin profet v-a zis la toți?
„Sint Domnul lui Avraam și al lui Iacob,
Al celor vii și nu al celor morți”.

Și n-au putut să-L prindă cu cuvîntul,
Să-l judece-n sobor arhieriei,
Iar gloata a rămas încremenită,
Și rușinați, tăcură saduchiei.

Lucian V. Idomir

Binecuvîntarea bisericii din Sebeș-Alba

În rîvna lor binecuvîntată pentru podoaba casei Domnului, credincioșii noștri din Sebeș-Alba, în frunte cu preoții care-i păstoresc, au adus prinosul cuvenit pentru înzestrarea bisericii mari cu o pictură religioasă pe cît de frumoasă, pe atît de luminoasă.

Arătîndu-și dorința de-a vedea această biserică binecuvîntată după străvechea rînduială creștinească ortodoxă răsăriteană, prin rugăciuni arhieresti, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului le-a împlinit această dorință, cu părintească bucurie, Duminică 15 mai a. c., descinzînd acolo împreună cu o seamă de slujitori bisericești de la centrul Mitropoliei.

În fața bisericii, I. P. S. Sa a fost întîmpinat de preoții parohi ai locului și de credincioși. P. C. Pr. Nicolae Cantor, protopopul raionului Sebeș, a rostit cuvîntul de bineventare, exprimînd bucuria și mulțumirea întregii obștii drept-credincioase de a-l avea pe Arhipăstor în mijlocul ei.

S-a săvîrșit apoi Sfințirea Apei celei Mari, împreună cu binecuvîntarea arhierescă a bisericii împodobită ca o mireasă.

În cursul săvîrșirii Liturghiei arhieresti, credincioșii s-au împărțășit și de bucuria duhovnicească de a vedea făcîndu-se o sfințire de preot. Noul hirotonit întru preot — pe seama parohiei Sebeș I — a fost C. Diacon Iulian Opincariu, fiu al acelei parohii.

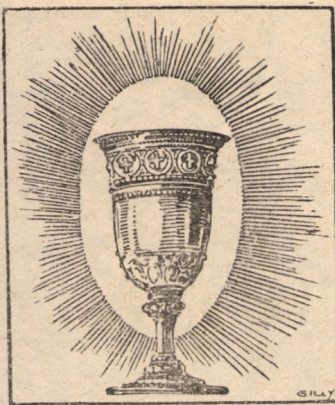
La priceasnă a cuvîntat P. C. Consilier arhieriscopesc Gh. Secaș, talmăcind Evanghelia duminicală despre convorbirea Mintuitorului cu femeia samarineancă.

Cu deosebită luare-aminte au ascultat credincioșii, la sfîrșitul Sfintei Liturghii, luminosul și caldul cuvînt de învățatură al I. P. S. Mitropolit Nicolae, despre locul unde se cade să se roage și să se închine credincioșii. Ori unde ești, poți să te rogi și e bine să te rogi — dar mai ales în sfînta biserică. Acesta este rostul sfîntelor locașuri de închinare: să ne rugăm în ele pentru noi și pentru a noastră mintuire, pentru pacea a toată lumea, pentru bună-liniștea tuturor. De aceea au cheltuit moșii și strămoșii noștri cu înălțarea de locașuri sfînte. Pe cele vechi, le grijește stăpînirea Patriei noastre, ca monumente istorice; pe cele mai noi, le grijesc credincioșii — așa cum se poate vedea și aici la Sebeș, unde binecuvîntăm astăzi o astfel de biserică innoită și împodobită cu pictură aleasă.

Ca și în cuvîntul de răspuns la primirea din fața bisericii, I. P. S. Mitropolit Nicolae a vorbit apoi despre dragostea de viață frumos și folositor trăită, în rugăciune și în muncă cinstită pentru continua înaintare a Patriei noastre dragi.

A încheiat binecuvîntîndu-i pe toți credincioșii și indemnîndu-i să-și dea partea lor de contribuție la săvîrșirea a tot lucrul bun.

G. M.

Mărturisirea păcatelor

Ideea despre păcat apare abia în Creștinism, ca o atitudine contrară voii lui Dumnezeu spre bine. Deși această voie divină a fost cunoscută cu mult înainte, încă în rai și apoi în cele 10 porunci, totuși păcatul strămoșesc și cel personal au continuat, în urma căderii protopărinților.

Abia Mintuitorul Iisus Hristos a atras atenția deosebită asupra păcatului și păcătoșeniei, când în Rugăciunea Domnească a încadrat și cererea „și ne iartă nouă păcatele noastre”, continuând însă „precum și noi iertăm greșităților noastre” (Mat. 6, 12). Deci Mintuitorul arăta, că aceste păcate se săvârșesc față de Dumnezeu și că se greșește și față de aproapele. Dar ele trebuie iertate, ca să nu constituie o piedecă între credincios și Dumnezeu, precum și între semenii, mai ales că la temelia relațiilor creștine trebuie să stea dragostea (Ioan 15, 12). Toți păcătuiesc, mai ușor sau mai greu în viață, și numai singur Mintuitorul rămâne fără de păcat (Ioan 8, 46).

Păcatele sînt vădite, căci zicea Mintuitorul: „de ți-a greșit fratele, mergi de muștră-l”, iar ca ultimă instanță stabilește Biserica, dindu-i dreptul de a lega și dezlega de păcate (Mat. 18, 15—18), de a ierta sau nu păcatele credincioșilor (Ioan 20, 23).

Porunca Mintuitorului cu privire la mărturisirea păcatelor și la dezlegarea lor a dat ocazie Sf. Apostoli să practice două feluri de mărturisiri și anume una în taină și alta în public, după cum era cazul. Așa Sf. Apostol Pavel mostra în public păcatele cunoscute ale corintenilor (1 Cor. 3 și 6), Apostolul Varnava îndeamnă ca „la un loc cercetați ceea ce este de folos obștesc”, și „nu fi-ne seamă la fața omului, cînd ai să cerți pe cineva pentru păcat”. Invățătura celor 12 Apostoli îndeamnă apoi „muștrați-vă unul pe altul” și la fel mostra în public Sf. Climent Romanul, indicînd însă că pentru mărturisirea în taină sînt rînduiți clericii, care au în grijă mijloacele mîntuirii comune. De fapt, mărturisirea publică era o frînă a păcătuirii în genere, dar cea în taină era întotdeauna mult mai folositoare. La fel și căința, precum și faptele de îndreptare erau de regulă publice și ele foloseau comunității creștine spre bine, precum ne arată Tertulian și Sf. Ciprian, ca și Origen, care aveau mare grijă, ca să nu se producă sminteli printre credincioși din cauza unor mărturisiri publice nepotrivite.

Pentru practicarea corespunzătoare a Sf. Taine a pocăinței, precum și a mărturisirii păcatelor, Biserica a rînduit duhovnici, la început speciali, apoi toți parohii devenind totodată și duhovnici, pentru a putea păstori deplin comunitatea sufletească a parohienilor lor și a le cunoaște scăderile în vederea îndreptării continui creștine. Acum duhovnicii mărturiseau, legau sau dezlegau și tot ei dădeau și epitimia, sau canonul de îndreptare, pentru vindecarea sufletului îmbolnăvit prin păcat. În acest scop ei luau în seamă felul păcatului, precum și starea sufletească a păcătoșului, ca să aplice tratamentul epitimiilor cel mai cu folos. În acest sens, Sf. Ambrosiu rînduia,

că fiind și mărturisirea o taină, la fel ca și Sf. Botez, ea nu se poate săvîrși în public decît numai o singură dată, iar în taină se repetă oricînd are credinciosul nevoie.

Sf. Ioan Gură de Aur socotea scaunul duhovniciei drept unul dumnezeiesc, pentru că nici îngerii nu au dreptul legării sau dezlegării de păcate și de aceea credincioșii erau îndrumați să se apropie de acest scaun cu toată încrederea, smerenia și sinceritatea, mărturisindu-se deplin de păcatele săvîrșite, și astfel ușurîndu-și deplin conștiința. Păcatele însă trebuiau indicate pe rînd și nicidecum cuprinse într-un cuvînt comun de simplificare, ca: am păcătuit ca toată lumea, adică nu am făcut nimic grav. Insași această declarație este deja un păcat în plus, căci vrea să ascundă realitatea păcătuirii.

De aceea, Sf. Ioan Postnicul, patriarhul Constantinopolei, a reglementat procedura Sf. Taine a pocăinței, în 595, dînd îndrumări oficiale, prac-

tice și depline pentru săvîrșirea ei individuală și în taină, ca o convorbire duhovnicească, în deplină încredere de păstrarea tainei mărturisirii. Epitimia rămîne și acum relativ publică, pentru că fiind păcătoși și toți creștinii supuși la epitimie, nu aveau ce să-și reproșeze sau să iscodească, neștiind unul pentru ce păcat a primit un altul o epitimie, și astfel secretul mărturisirii a rămas neatins.

Despre vreo mărturisire colectivă și globală a păcatelor, cit și de o iertare-dezlegare globală a lor nu se pomenește nicăieri în practica bisericească veche, pentru că mărturisirea era privită ca un caz individual duhovnicesc, care are nevoie de asemenea de un tratament tot atît de individual.

Pocăința e un leac contra greșelilor, arma împotriva seducerii și cheltuire folositoare de lacrimi, cum zice Sf. Ioan Gură de Aur.

Pr. M. Șesan

Sfințirea bisericii din Racășul de jos

Biserica ortodoxă din Racășul de Jos (Protopopiatul Rupea) — veche de 100 de ani (din anul 1862) — prin hărnicia C. Preot Ioan Garcea și a credincioșilor a fost îmbrăcată într-o frumoasă pictură, executată de pictorul Gheorghe Dobrescu din Or. Stalin.

Duminică, 19 iunie a. c., I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoțit de doi preoți și doi diaconi, a purces la sfințirea ei, deoarece biserica nu avea sfințire de arhiereu.

La ora 10 a. m., I. P. S. Sa a fost întâmpinat în fața bisericii de clerici și credincioși români și unguri, în haine de sărbătoare. Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de P. C. Protopop rațional Alex. Brote, care exprimă bucuria credincioșilor de a avea în mijlocul lor pe Arhiepiscopul lor pentru a le sfinți biserica „îmbrăcată în haină nouă”. Cuvînt de bun venit a rostit și preotul Dr. Imreh Barna, care exprimă sentimentele credincioșilor reformați, credincioși care participă cu bucurie curată la sărbătoarea credincioșilor ortodocși. „Noi îl cunoaștem pe I. P. S. Mitropolit Nicolae — spune vorbitorul — ca un iubitor de frați și iubitor de pace între neamuri”. Aceleași sentimente de bucurie le exprimă și preotul unitarian Németh Sandor în numele credincioșilor săi și episcopul Pavel Lászlóffy, în numele credincioșilor romano-catolici. De fapt în Racășul de Jos viețuiesc laolaltă români și unguri, ortodocși, reformați, unitarieni și romano-catolici, trăind cu toții în relații de deplină colaborare și frățietate.

Adînc mișcat sufletește, răspunde I. P. S. Mitropolit Nicolae, care-și mărturisește mulțumirea sufletească pe care o simte cînd vede deplina armonie între toți credincioșii acestei comune.

„Am venit cu bucurie — spune în continuare I. P. S. Sa — ca să sfințesc biserica, căci acolo unde creștinii zoresc să-și înnoiască biserica se străduiesc să-și înnoiască și sufletele”. Această înnoire sufletească este folositoare și Bisericii și Patriei noastre în care trăim și pentru a cărui înflorire muncim cu toții. Dar înnoirea sufletească este folositoare în același timp pentru întărirea păcii pe care o doresc toate popoarele.

Se purcede apoi la sfințirea bisericii.

La sfîrșitul Sf. Liturghii vorbește preotul paroh I. Garcea, care face un scurt istoric al bisericii, subliniind apoi colaborarea frățească a credincioșilor de diferite confesiuni din Racășul de Jos la muncile de folos obștesc. Această colaborare s-a manifestat și la reinnoirea bisericii care s-a sfințit acum, căci au lucrat la repararea

ei, cu multă însuflețire și dragoste, nu numai credincioși ortodocși, ci și credincioși reformați și unitarieni.

Este demn de subliniat și faptul că unul dintre credincioșii ortodocși, meșter pietrar, a lucrat din piatră o poartă pentru biserica reformată în valoare de mai multe sute de lei, pe care a făcut-o dar bisericii reformate în numele credincioșilor ortodocși.

În încheiere mulțumește I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru cîntea pe care le-a făcut-o venind să le sfințească biserica, mulțumește de asemenea credincioșilor pentru dragostea și jertfelnicia lor, preoților slujitori, precum și preoților celorlalte culte.

A luat apoi cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae care, plecînd de la cuvintele: „Sfințește Doamne pe toți ciți iubesc podoaba casei Tale”, printre altele, mulțumește lui Dumnezeu „că mi-a rînduit mie și vouă tuturor această zi luminoasă ca să ne bucurăm intrînsa ca într-o zi de Paști. După muncă împreună frățește să ne împreunăm și rugăciunea frățește, căci nimic nu adună și înfrățeste pe credincioși ca rugăciunea și munca. Frățește am muncit — zice I. P. S. Sa, făcînd aluzie la împreună lucrarea credincioșilor pentru reinnoirea bisericii — și ne-am adunat ca să ne bucurăm tot frățește. Și eu am luat primul laurii acestei bucurii”.

Citînd cuvintele Sf. Scripturi: „Bine turmă mică și credincioasă”, I. P. S. Mitropolit Nicolae îndeamnă credincioșii la muncă și viață curată, căci Impărăția cerurilor se gătește „pentru cei ce se iubesc și muncesc frățește”.

A urmat apoi o masă comună în cadrul căreia a luat cuvîntul P. C. Prot. Al. Brote, care mulțumește I. P. S. Sale pentru grija pe care o poartă credincioșilor din protopopiatul Rupea.

Plecînd de la cuvintele: „Multe pot face puținii buni împreună”, I. P. S. Mitropolit Nicolae mulțumește credincioșilor și preotului pentru bucuria pe care i-au prilejuit-o în această zi, precum și „fraților de altă credință care au luat parte la rugăciunea noastră”.

Cu acestea praznicul sfințirii bisericii din Racășul de Jos s-a terminat, el însemnînd pentru credincioșii de acolo un îndemn în plus la viață creștină adevărată și la muncă stăruitoare și înfrățire în lupta pentru pace.

Gh. Papuc